

silnici nemohou překročit nejvyšší rychlost 25 km za hodinu. Totéž rozlišování, jaké obsahovalo ministerské nařízení ze dne 27. září 1905, čís. 156 ř. zák., obsahuje nyní také § 1 min. nař. ze dne 28. dubna 1919, čís. 81 ř. zák. Právní stanovisko zde zastávané sdílí i nauka (srovnej: »Die Schadenersatzpflicht nach österr. Rechte« — Randa 1913 str. 164; Krainz-Ehrenzweig 1915, § 394 III.; »Das österr. Gesetz über die Haftung für Schäden aus dem Betriebe von Kraftfahrzeugen« — Dr. Friedr. Werner, Vídeň 1908: »Das Kraftfahrzeuggesetz« Bartsch, Vídeň 1913). Pojem silostroje ve smyslu automobilového zákona vyžaduje, by silostroj byl poháněn vlastní živelnou silou, by se pohyboval na veřejných silnicích a cestách nikoli po kolejnicích a by sloužil k dopravě osob a věcí; těmto požadavkům neodpovídá silniční parní válec a nelze jej proto podřadit pod pojem silostrojů ve smyslu cit. aut. zákona. Nelze proto v souzeném případě ohledně tohoto silničního válce pužití automobilového zákona, tedy ani § 5 ani § 8.

Čís. 8546.

Zaplatil-li spoluvlastník při vnucené správě polovice nemovitosti patřící druhému spoluvlastníku dlužné úroky z knihovních pohledávek, za něž ručili oba spoluvlastníci rukou nedílnou, není oprávněn účtovat vynaložený peníz při rozvrhu výtěžku ze vnucené správy. Stalo-li se přece tak, může vymáhající věřitel proti příkázání výtěžku na tuto pohledávku podatí rekurs, i když nepodal odpor.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1928, R I 972/28.)

Vymáhající věřitel vedl exekuci vnucenou správou polovice nemovitosti, jež byla ve spoluvlastnictví dlužníka a jeho manželky. K rozvrhu výtěžku z vnucené správy přihlásila manželka dlužníkovu pohledávku, jež jí vzešla tím, že zaplatila knihovnímu věřiteli dospělé úroky. S o u d p r v é s t o l i c e přikázal výtěžek z vnucené správy na tuto pohledávku dlužníkovy manželky, r e k u r s n í s o u d přikázal výtěžek vnucené správy vymáhajícímu věřiteli. D ů v o d y: Manželka dlužníková ručí s dlužníkem, jak vyplývá z dlužního úpisu, rukou společnou a nerozdílnou za knihovní pohledávky. Zapravivši zcela dospělé paušalové splátky na tyto pohledávky, nezaplatila dluh cizí, nýbrž vlastní. Ustanovení § 1358 obč. zák. nelze tu použít. Práva věřitelova nepřecházejí sama sebou na ni, nýbrž jest manželka dlužníková Emma K-ová jen oprávněna podle § 896 obč. zák. požadovati od spoludlužníka náhradu. Nepřísluší jí proto v této vnucené správě postavení věřitele, jak to předpokládá § 127 ex. ř. Správnost tohoto právního posouzení vyplývá i z úvahy, že dlužníku mohou příslušet námitky proti postižnému nároku spoludlužníka, na které otázky by v tomto exekučním řízení nemohl býti brán zřetel. Emma K-ová nemůže proto požadovati z čistého výtěžku vnucené správy postih, poněvadž není k tomu oprávněna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Jako hlavní pochybení vytýká stěžovatelka rekursnímu soudu, že prý v řízení rekursním přes zákaz novot přihlížel k nové skutkové námitce, že dluh manželů Josefa a Emilie K-ových 20.000 Kč a 10.000 Kč jest pro oba manžele solidárním, tak že oba ručí rukou společnou a nerozdílnou, a že tudíž jest i solidární jejich povinnost zaplatiti úroky z těchto dluhů, ač prý námitka ta před soudem exekucním nebyla učiněna a nebyl ani z tohoto důvodu proti příkázání výtěžku na pohledávku Emilie K-ové podán odpor. Tuto výtku činí neprávem. Jak vyplývá z protokolu o roku ze dne 4. října 1928, k rozvrhu výtěžků vnucené správy, uvedla sama Emilie K-ová, že jest podle § 1358 obč. zák. oprávněna žádati úroky z řečených pohledávek, poněvadž je zaplatila svými penězi za dlužníka, neboť jest prý to materiálně dluh cizí, ale formálně vlastní, ana ručí svou polovicí domu za celé úroky, o čemž nabídla důkaz knihou pozemkovou a sbírkou listin. Z toho zjevno, že již při roku k jednání o rozvrhu výtěžků vnucené správy bylo jednáno o tom, zda Emilie K-ová ručí za pohledávky jen podílem, jen za jich polovici svou polovicí domu, či zda ručí její polovice domu nerozdílně za celý dluh obou manželů; v tom směru nelze tudíž mluvit o nové okolnosti. Uplatnil-li tedy vymáhající věřitel v rekursu solidaritu závazku Emilie K-ové za pohledávku peněžního ústavu i za její úroky, učinil tak právem, neboť otázka, zda dluh manželů K-ových jest solidárním (§ 891 a násl. obč. zák.), či dělitelným (§ 888—890 obč. zák.), jest otázkou právní, nikoli skutkovou, jak se stěžovatelka mylně domnívá. Měl proto vymáhající věřitel, i když nepodal odpor z tohoto důvodu proti příkázání výtěžku na pohledávku účtovanou Emilií K-ovou, právo podati rekurs proti příkázání. Rekurs byl přípustným i proto, že se jím domáhá vymáhající věřitel nápravy rozvrhového usnesení proti tomu, že mu výtěžek nebyl příkázán na úhradu jeho vlastní pohledávky. K stěžovatelčinu poukazu na § 234 ex. ř. jest uvést, že i v tom případě, kdyby tu bylo lze použití tohoto zákonného předpisu, nebyl by v cestě tomuto rozhodnutí, poněvadž jde o otázku právního posouzení věci na základě skutkových okolností samou rekurentkou při rozvrhovém roku tvrzených, nikoli o otázku skutkovou, takže tu vůbec nebylo třeba odporu k zachování rekursního práva. Zaplatila-li tedy Emilie K-ová dlužné úroky z hypotekárních pohledávek, zaplatila tím jako solidární dlužnice svůj vlastní dluh. Má sice proti svému spoludlužníku Josefu K-ovi právo postižení podle § 896 obč. zák., a může žádati, by jí zaplatil polovici vynaloženého nákladu, připadající na jeho polovici domu, nepřísluší jí však právo účtovat peníz na zaplacení vynaložený při rozvrhu výtěžků ze vnucené správy, neboť není hypotekární věřitelkou, jak žádá § 124 čís. 3 a § 127 prvý odstavec ex. ř. a není ani postupnicí ze zákona podle § 1358 obč. zák., práva věřitelova nepřecházejí na ni sama sebou, protože nezaplatila dluh cizí, nýbrž vlastní, i může právo postižení uplatnit jen žalobou. Právem proto rekursní soud přikázal výtěžek vnucené správy na částečné zaplacení vymáhajícího věřitele a nikoli Emilii K-ové.